

ΕΥΤΕΡΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΕΠΙΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

*****
 Φυλ. Θ'. Εκδίδεται δις τοῦ μηνός. * * * * *
 Er 'Αθήναις, τῆν 1 'Ιανουαρίου 1848. * * * * * Τόμ. Α'.
 *****

ΛΕΙΛΑ.

Διηγημα Ἰνδικόν,

ὑπὸ Ἀ. Ρ. Ρ.
 (*Ἴδε φυλλάδιον Η'.)

Β.

Ὁ μεγαλεπήβολος Ρουνζίτ, δεστis ἐκ μικρῶν δρμώμενος, διὰ μόνης τῆς ἀνδρείας τοῦ θραχιονός του καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ νοός του ἐφοδόμησεν εἰς ἑαυτὸν θρόνον, καὶ διὰ πολιτικῆς ὀξυδερκειας καὶ ἐπι-

δεξιότητος τὸν θρόνον τοῦτον ἀπὸ μικροῦ καὶ ἀσήμου ἀνεβίβασεν εἰς περισην τοῦ ἐπιφανεστάτου τῶν ἐν Ἰνδίας, ὁ Ρουνζίτ εἶχεν ἀποθάνει πρὸ τεσσάρων ἐτῶν. Τὸ Πεντζάβορ ἢ Πενταπόταμον, ἡ χώρα τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τῶν πολλῶν αὐτοῦ ὁμορρόων, ἐκλαυσεν εὐκρινῶς καὶ μακρῶς τὸν Ἰνδὸν Ναπολέοντα, ἢ Ἀλέξανδρον, ὡς ὁ ἴδιος, ἀμυδρὰς ἔχων γνώσεις τῆς ιστορίας, ἤθελε πολλάκις νὰ ὀνομάζηται. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα διὰ τὸν θάνατον τῶν ἀρίστων ἡγεμόνων εἶναι ἀνάγκη νὰ στερεώσῃ τέλος, ζηραινόμενα εἰς τὸν ἥλιον τῆς εὐθυμίας διὰ τὸν ἐνθρονισμόν τῶν διαδόχων αὐτῶν,

Τὸν Ρουζίτ διαδέχθη ὁ πρωτότοκος υἱὸς τοῦ Κουρουκ-σιγγ, καὶ αἱ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην τελούμεναι μεγαλοπρεπεῖς πανηγύρεις εἴλκυντο εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κράτους ὅλους τοὺς ἐπισιμοτέρους ἀνδρας τοῦ τόπου. Ἀλλὰ μεταξύ ἄλλων, ὁ Δεῦν, εἰ καὶ ἀπλοῦς βραῦς, ἦτο προῦχον τῆς μικρᾶς πόλεως Κιθουλ, οὐχ ἦτον ὅμως μέγα φρονῶν ἐπὶ τῇ καταγωγῇ καὶ ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ του, διευθύνετο καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Πενταποτάμου Ἀχωρών, κομπάζων ἐπὶ τοῦ Θ.βητικῷ ἵππου του ὡς αὐτὸς ὁ Μαχαραῦς ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντός του, καὶ περιβλεπόμενος ἐν τῇ λιτῇ μὲν, ἀλλὰ στερεᾷ καὶ στιλπνῇ πανοπλίᾳ του.

Τινὰς ὥρας μακρὰν τῆς Ἀχωρᾶς περιέμενε τὸν Δεῦν συνάντησις, ἣτις μετέβαλεν ὅλην τὴν μετὰ ταῦτα ζωὴν του. Ὁ Αὐτοκράτωρ Κουρουκ-Σιγγ εἶχεν ἐξέλθει εἰς μέγα κυνήγιον κατ' ἐκείνα τὰ μέρη. Ἀφ' οὗ δ' ἕκαστος τῶν θηρευτῶν κατέλαβε τὴν οἰκείαν θέσιν, αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντός του, ἔχων καὶ τινὰς ὀπαδοὺς πεζοὺς ἢ ἐφιππούς, ἔμεινε φυλάττων μίαν τῶν ἐξόδων τοῦ δάσους. Ἐκεῖ Τίγρις, ἐξεγερθεῖσα ἐκ τῆς φωλεᾶς τῆς καὶ ἐκμανεῖσα ὑπὸ τοῦ διωγμοῦ καὶ τοῦ θαυρύβου, διέφυγε τοὺς ἐπικειμένους θηρευτὰς, καὶ αἶμα διψῶσα, ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος ἵστατο ὁ Κουρουκ. Ἰδοῦσα δὲ τὸν ἐλέφαντα, τὸν φυσικὸν τῆς ἀντίπαλον, μ' ἐν πῆδημα ἐρρίφθη εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐβύθισε τοὺς ὀνυχὰς τῆς εἰς τὰς σάρκας αὐτοῦ. Ἐν τῷ ἅμα οἱ στρατιῶται του ὀρμήσαντες μὲ τὰ ζιφίγγυμνά, τὴν προσέβαλον πανταχόθεν, καὶ τὴν κατεκέντησαν. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐκπνεῦσῃ, τὸ λυσσῶδες θηρίον συλλέξαν τὰς τελευταίας δυνάμεις του, ἀνεσκίρτησε τρίς ἢ τετράκις σπασμωδικῶς, καὶ κατέφερε τοιαύτας πληγὰς περίξ του, ὥστε τοὺς μὲν τῶν θηρευτῶν κατέβαλε, τῶν δὲ τοὺς ἵππους ἔτρεψεν εἰς μακρινὴν φυγὴν.

Πρὸ πάντων δὲ τοῦ Αὐτοκράτορος ὁ ἐλέφας οἰγρηλατούμενος ἀπὸ τοὺς ὀνυχὰς πόνους, ἀσθμαίνων θορυβῶδῶς ὑπὸ φόβου, καὶ φρίττων καθ' ὅλα τὰ μέλη του, ὕψωσε τὴν προβοσκίδα ὀρθῆν, καὶ ἀνεχώρησεν ὡς παράφορος. Εἰς τὸν δρόμον του δὲ ἐξερρίζου ἢ συνέθλα τὰ στελέχη τῶν δένδρων, καὶ συνέτριβεν ὑπὸ τοὺς πόδας του τοὺς λίθους εἰς σκόνιν. Ἄν δὲ καὶ ἔφερεν ἐπὶ τῶν νώτων τὸ βάρος τεσσάρων ἀνθρώπων, τοῦ Αὐτοκράτορος, μιᾶς τῶν γυναικῶν αὐτοῦ, τοῦ ὀδηγοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ μάτην ζητοῦντος νὰ καταστείλῃ τὴν βίαν του, καὶ ἐνὸς προσαναβάτου, καθημένου εἰς τὰ ὀπίσθια, ἢ ταχύτης του ἦτον ὅμως τοιαύτη, ὥστε ὁ ἀριστὸς τῶν ἵππέων δὲν εἶδύνατο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Διευθύνθη δὲ ἀμέσως εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐκεῖ μετὰ παντοίους ἐλιγμούς μετὰ τῶν μάλλον ἀβάτων μερῶν, ἔφθασεν εἰς ρεῦμα στενὸν καὶ πετρῶδες, καὶ ἐκεῖ πρῶτον ἤρχισε νὰ βραδύνῃ ὀλίγον τὸ ἔημά του.

Ἀφ' ἧς ὀπισθεν τῶν βράχων καὶ ὀπισθεν τῶν θάμνων προέκυψαν εἴκοσι ἢ τριάκοντα ὀπλοφόροι βυπαροί, ὧν τὰ βράχη ἀντὶ νὰ κρύπτωσιν ἀνεδαίνυσον ἔτι αἰσχροτέραν τὴν βδελυρὰν γυμνότητα, ἔχοντες τὴν μορφήν κτηνώδη, τὸ σῶμα λάσιν καὶ ἡλιοκαεῖς, μακρὰν μάχαιραν εἰς τὸ σχοινίον τὸ ζώνης τόπον ἐπέχον, καὶ εἰς τὰς χεῖρας μακρὸν, διὰ θρυαλλίδος ἐκκαυόμενον πυροβόλον. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐπροχώρησαν πρὸς τὸν φεύγοντα ἐλέφαντα.

— Κρατήσατέ τον, σώσατέ με! ἔκραζεν ὁ Αὐτοκράτωρ πρὸς τοὺς παραδόξους αὐτοὺς ὑπηκόους του, οἵτινες περιστοιχίσαντες τὸν ἐλέφαντα, τὸν ἐκράτησαν κατὰ τὴν διαταγὴν του.

Ἀλλ' ὁ ὡς ἀρχηγὸς μετὰ τῶν διακρινόμενων, καθ' ὃ βυπαρότερος τῶν ἄλλων καὶ κτηνωδέστερος, προσελθὼν μετ' ἀναίσχυνης,

— Σαεβ¹, εἶπεν, ὁ Βράμας εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐνίοτε λησμονεῖ τοὺς πιστοὺς τοῦ υἱοῦς λιμοκτονοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ πιστοὶ δούλοι σου πρέπει νὰ τοὺς τρέφωσι τότε. Μήτηρσέ μας, Σαεβ² εἴμεθα μόλις τριάκοντα. Ἄνὰ χιλίας βουπίας εἰς καθένα μας, τριάκοντα χιλιάδες βουπιαὶ μᾶς χρειάζονται μόνον. Ἄν δὲν τὰς ἔχῃς εἰς τὸ βαλάντιόν σου, μὴ στενοχωρῆσαι. Δός μας τὸν λόγον σου ὁ λόγος μετὰ τῶν τιμῶν ἀνθρώπων ἀρκεῖ. Στείλε τοὺς ὑπηρέτας σου νὰ τὰς φέρουν, καὶ μὴν ἔχῃς φροντίδα. Ἐδῶ σοὶ προσφέρωμεν φιλοξενίαν εἰς τὸ παλάτιόν μας, ὑπὸ τὴν λαμπρὰν στέγην τοῦ οὐρανοῦ ὁμοίως καὶ εἰς τὴν ὠραίαν αὐτὴν κυρίαν, ἣτις, ἐλπίζομεν, ἀφ' οὗ μᾶς γνωρίσῃ θὰ ἐπιθυμήσῃ νὰ διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς τῆς εἰς τὴν φαειρὰν κοινωνίαν μας. Μόνον ἂν συμβῇ ἐκ τινὸς περιστάσεως ν' ἀπατηθῶσιν οἱ ὑπηρεταὶ σου, καὶ ἀντὶ τριάκοντα βαλαντίων νὰ φέρωσιν ἴσως τριάκοντα Σείκους ἢ ἄλλους τινὰς στρατιώτας, τότε μὲ λύπην μας, Σαεβ³, θὰ βυθίσωμεν τὰς τριάκοντα μαχαίρας μας εἰς τὸ στήθος σου.

Ὁ Κουρουκ, τεθορυβημένος ὡς ἦν, δὲν ἐννόησε κατ' ἀρχὰς τί ἔλεγεν ἢ τί ἤθελεν οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλ' ἀφ' οὗ τὸν ἤκουσε μέχρι τέλους, καὶ ἀφ' οὗ συνῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του διὰ τὴν τοιαύτην προπέτειαν,

— Τί τοὺς φυλάττετε; ἔκραξε πρὸς τοὺς δύο του ὑπηρετάς, πορφυροὺς ἀπὸ τὸν θυμὸν του. — Φέρετέ μοι τὰς κεφαλὰς των! — Ἀχρεῖοι! ἐπρόσθεσε στρεφόμενος πρὸς τοὺς ληστὰς, — πέσατε πρηνεῖς κατὰ γῆς νὰ πατήσῃ ὁ ἐλέφας μου τὰ ἀκάθαρτα σώματά σας! Μάθετε ὅτι εἴμαι ὁ Μαχαραῦς!

Ἐν τῷ ἅμα οἱ ὑπηρεταὶ του ἔσυρον τὰ πυροβόλα των, ἔτοιμοι νὰ τῷ ὑπακούωσιν.

— Ἄν ἦσαι ὁ Μαχαραῦς, εἶπεν ὁ ἀναίσχυτος ῥακενδύτης, ἄ! ἄ! τότε αἱ τριάκοντα χιλιάδες πρέπει νὰ γίνουσι τοὐλάχιστον τριακοσίαι... Ἄν ἦσαι ὁ Μαχαραῦς, ἡμεῖς εἴμεθα οἱ Ἀχχάλιδες, οἱ υἱοὶ τοῦ Βράμα.

Καὶ σύρων ἀπὸ τὰ βράχη του δύσμορφον τῆς θεότητος ταύτης ξάκων, τὸ ὕψωσεν ὑπερηφάνως ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐν τῷ ἅμα οἱ Ἀχχάλιδες ὅλοι, οἱ παραδόξοι οὗτοι ἐπαίται συγχρόνως καὶ μοναχοὶ καὶ λησταί, ἔκλινον τὰς κεφαλὰς των μέχρι τῆς γῆς, καὶ προσεκύνησαν τὸν θεὸν οὗ ἱεροὶ θεωροῦνται. Ἐν ταύτῳ δὲ καὶ οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ Αὐτοκράτορος, « οἱ Ἀχχάλιδες! » ἀνέκραζαν μετ' εὐσεβοῦς φόβου, καὶ καταβάντες ταχέως ἀπὸ τοῦ ἐλέφαντος, ἐρρίψαν τὰ ὅπλα ἐκ τῶν χειρῶν των, καὶ ἤγγισαν μὲ τὸ μέτρο των τὸ ἔδαφος, προσφέροντες προσευχὰς.

Ἀλλ' ὁ Κουρουκ δὲν συνεμερίζετο τὰς δεισιδαιμονίας τοῦ ὄχλου.

— Κακούργοι! ἔκραζεν ὡς μαινόμενος. Ὅχι τοῦ Βράμια υἱοί, τῶν Ἀσοῦρων, τῶν καταχθονίων δαιμόνων, εἰσθε ἀκάθαρτοι λάτραι. Ρουπίας θέλετε; Ἴδου αἱ ρούπιαί μου.

Καὶ σύρων τὸ ποροβόλον του, ἐσκήπτεισε τὸν ἀρχηγὸν τῶν Ἀρχαλίδων. Ἄλλ' αὐτὸς ἐκλινε μέχρι γῆς μ' εὐκινῆσαν αἰλούρου, καὶ ἡ σφαῖρα ἐκτύπησε καὶ ἐθανάτωσεν ἓνα τῶν ὀπαδῶν του.

Τότε ἀνορθωθείς ὁ ληστής, καὶ γυμνῶν τὴν μάχαιράν του,

— Φονεύσατέ τον! ἔκραξε πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς του.

Διὰ μιᾶς ἐρρίφθησαν ὅλοι πρὸς τὸν ἐλέφαντα, καὶ οἱ μὲν ἤρπασαν τὴν γυναῖκα, παλαίουςαν καὶ φωνάζουσαν, οἱ δὲ προσέβαλον τὸν Αὐτοκράτορα ἀντιστάμενον ἐν ἀνίσῳ πάλῃ μ' ὅσπιν δύναιμιν δίδει ἡ ἀπελπισία.

Οἱ Ἀρχαλίδες προσβάλλοιτες τὸν Κοροῦκ σίγγ.

Κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμήν διήρχετο ὁ Δεῦν διὰ τοῦ δάσους. Αἱ κραυγαὶ τῆς Λεΐλας, — οὕτως ὠνομάζετο τοῦ Αὐτοκράτορος ἡ γυνή, — ἐπληξάν τὴν ἀκοήν του, καὶ στρέψας τὸν ἵππον του πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἐξήρχοντο, ἔφθασεν ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς τὸ μέσον τῆς συμπλοκῆς. Χωρὶς δὲ νὰ γνωρίζῃ οὔτε πρόσωπον οὔτε περιστάσεις, βλέπων ἕνα ὑπὸ πολλῶν προσβαλλόμενον, καὶ τούτων τοιούτων, ὤρμησε πρὸς αὐτόν, καὶ μετ' ἀκατανοήτου ἐπιδειξιότητος τὸν ἐκάλυψε διὰ τῆς ἀσπίδος του, καὶ στρέφων ὡς στρόβιλον τὸ ξίφος του καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, διένειμε χάλαζαν πληγῶν, ἢ ἀπέκρουε τὰς τῶν προσβαλλόντων. Αἱ μάχαιραι τῶν Ἀρχαλίδων ἐπέπεσαν ἐν τῷ ἄμα κατ' αὐτοῦ ὄλαι, ἀλλ' ἀνεπήδων ἐπὶ τοῦ χαλυβδίνου του θώρακος καὶ ἐπὶ τῆς ἀεικινήτου ἀσπίδος του. Οὐχ ἤττον ὅμως ἐνόησεν ὅτι μόνος αὐτὸς μετὰ τοῦ ἀσθενοῦς βασιλέως δὲν ἐδύνατο ἐπὶ πολλὴν ὥραν ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸ πλῆθος.

Αἱ δ' ἐμὲ βλέμμα γεγυμνασμένον παρατήρησας τίς ἦν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν, ὁ ὀδηγῶν καὶ ἐμψυχῶν αὐτοὺς εἰς τὴν προσβολήν, ἐκαρδόκησε στιγμήν καθ' ἣν τὸν εὗρεν ὀλίγον ἀφύλακτον, καὶ ῥιπθεὶς ἐξ ἀπροόπτου, τῷ ἐθύσισε τὸ ξίφος εἰς τὸν λαιμόν. Ὁ ληστής ἔπεσε νεκρὸς κατὰ γῆς, ἐκτείνων τοὺς δύο βραχίονας. Ὁ δὲ θάνατος αὐτοῦ ἐπέφερον δ' ἀποτέλεσμα περιέμενε ὁ Δεῦν. Οἱ ὀπαδοὶ του ἔμεινον ἐκτεπληγμένοι καὶ ἐντρομοί. Ἐξ ἐναντίας δὲ οἱ ὑπηρέται τοῦ Κουρούκ-Σιγγ, ἐναθάρυνθέντες ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐπικουρίαν, καὶ φοβηθέντες μὴ ἐκτιμηθῶσι ὡς ἐγκλημα ἢ παθητικὴ τῶν εὐλάδεια, ἤρχισαν νὰ κράζωσι μ' ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων των, προκαλοῦντες τὴν ἀποπληνηθῆσαν συνοδείαν τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ συγχρόνως ἀνέλαβον τὰ ὅπλα των, διὰ νὰ βοηθήσωσι τὸν Δεῦν, εὐκόλως ἤδη διώκοντα τοὺς ληστές, διότι οὗτοι, ἀπολέσαντες τὸν ἀρχηγόν των, βλέποντες ἀντὶ ἐνὸς τέσσαρας ἐχθροῦ κατ' αὐτῶν καλῶς ὠπλισμένους, καὶ ἐνοοῦντες ὅτι ἡ λοιπὴ συνοδεία ἐδύνατο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ φθάσῃ, ἐτράπησαν εἰς ταχεῖαν φυγὴν.

Τότε ὁ Δεῦν ἐγκαταλείψας αὐτοὺς, ἐστράφη πρὸς τοὺς ἄλλους ληστές, οἵτινες φεύγοντες συμπαρέσυρον καὶ τὴν ἀρπαγείσαν γυναῖκα. Βλέποντες ὅμως καὶ αὐτοὶ ὅτι διώκονται κατὰ πόδας, καὶ ὅτι τὸ φορτίον των ἐραδύνει τὴν φυγὴν των, ἄρτησαν τὴν Λεΐλαν κατὰ γῆς καὶ ἔγιναν ἄφαντοι.

Ὁ Δεῦν ἐλθὼν πρὸς αὐτὴν ἠθέλησε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα· ἀλλ' ἐλείνη, ὡχρὰ ὡς κρῖνος καὶ ὡς φύλλον τρέμουσα, δὲν ἐδύνατο οὐ μόνον νὰ περιπατήσῃ, ἀλλ' οὐδὲ κἄν νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς· ὅθεν τὴν ἤρπασεν εἰς τοὺς νευρώδεις βραχίονάς του, καὶ τὴν ἔφερε καθὼς μήτηρ φέρει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἑσφρος. Ἐνῶ δὲ τὴν ἐκράτει, τὴν κεφαλὴν ἔχουσιν ἀνεστραμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ βλέμμα του κατήλθεν ἐπὶ τὸ πρόσωπόν τῆς· καὶ τοὶ δὲ ὑπερβάς ἤδη τῆς εὐφρογίστου ἡλικίας τὰ ὄρια, διότι εἶχεν υἱὸν νεανίαν ἤδη, δὲν ἐδυνήθη ὅμως νὰ ἰδῇ χωρὶς συγκινήσεως τὴν ἀξίεραστον ἐλείνην μορφήν, τόσον νεανικῶς χαρίεσσαν καὶ τόσον κανονικῶς ἐντελῆ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Λεΐλα τοὺς μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμούς τῆς εἰς τοὺς ἰδικούς του προσηλωμένους ἔχουσα, τὸν ἠτένιζε μετ' ἐνθουσιώδους εὐγνωμοσύνης ὡς σωτήρα σταλέντα ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἐν

τῇ ταραχῇ τοῦ νοός τῆς τὸν ἐξελάμβανεν ὡς τὸν Βισνοῦ, ἐπίτηδες καὶ αὐθις ἐνσαρκωθέντα πρὸς χάριν τῆς, καὶ ἐνόητε παρέβαλεν ἕτως αὐτομάτως καὶ ἀκουσίως τὴν ἀνδρικήν καὶ ῥωμαλέαν αὐτοῦ καλλονὴν πρὸς τὴν καχεκτικὴν καὶ γυναικῶδη μορφήν τοῦ Κουρούκ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν ἀνεβίβασε πάλιν εἰς τὸ φορεῖόν του, καὶ διατάξας τὸν Δεῦν νὰ τὸν συνοδεύσῃ, ἐπέστρεψεν εἰς Λαχώραν μετὰ τῆς φρουρᾶς του, ἣν μετ' ὀλίγον ἀπήντησεν. Ἐκεῖ δὲ, συγκαλέσας τοὺς Δούρβας, τὸ συμβούλιον τῶν ἀρχηγῶν, τοῖς παρουσίασε τὸν ἀνδρείον σωτήρα του, καὶ ἐγχειρίζων αὐτῷ ἀδαμαντοκόλλητον ξίφος, τὸν διώρισε Σιρδάρην ἢ στρατηγὸν εἰς Κασεμίρην, ὅπου τοποτηρητὴν εἶχεν αὐτὸν τὸν ἀδελφὸν του Σιρ-Σιγγ. Συγχρόνως δὲ ἰσὺ ἐχάρισε δέκα ἐλέφαντας, πεντήκοντα καμήλους καὶ ἑκατὸν ἵππους, καὶ τὸν διέταξε ν' ἀπέλθῃ ἀνυπερθέτως εἰς τὴν ὑπερσίαν του.

Σιρτῶν ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν του, καὶ σκοτοδινηῶν ἐπὶ τῆς περιοπῆς εἰς ἣν ἀπροσδοκῆτως ἀνεβιβάσθη, ἐξήρχετο τῶν ἀνακτόρων ὁ Δεῦν, ὅπως προπαρασκευάσῃ τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐνῶ δὲ διήρχετο διὰ τῶν αυτοκρατορικῶν κήπων, ἤκουσε φωνὴν γλυκυτάτην ψάλλουσαν ἄσμα. Τῆς φωνῆς ἐκείνης τὸν τόνον τῷ ἀνεπόλησεν ἡ φωνὴ ἣν ἤκουσε τὴν προίαν ταύτην, παραπλείων τοὺς κήπους τῆς Λουδιάνης, καὶ κατὰ πικράδοξον σύμπτωσιν καὶ αὐτὸ τὸ ἄσμα ἦτον τὸ ἴδιον. Ὁ Δεῦν, ὑπὸ τῆς εὐτυχίας διατεθειμένος πρὸς πᾶν παιδρὸν αἰσθημα, ἐστάθη παρὰ τὸν κορμὸν δένδρου, καὶ ἠεροῶτο μετ' ἀγαλλιότητος, πρῶτων διὰ τῆς μελωδίας τὴν θυελλώδη τῶν ἰδεῶν του φορᾶν.

Ἐφ' ἧς τὸ ἄσμα ἔπαυσε· πικρὰ θυρον ἠνοίχθη ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, καὶ εἰς τοὺς πόδας του ἔπεσεν ἄνθος λωτοῦ. Ὅτε δὲ τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του, εὗρε μεταξὺ τῶν φύλλων του κεκρυμμένον χρυσοῦν κλειδίον. Τὸ κλειδίον ἠρμόζετο εἰς μικρὰν θυρίδα τεθαμμένην μεταξὺ ῥόδων. Ὁ Δεῦν τὸ ἔλαβεν, ἤνοιξε τὴν θυρίδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς ὠραῖον ἀνοθοκομεῖον, ὅπου τὰ σπανιώτερα τῆς νοτίου Ἰνδίας καὶ τῆς Κίνας φυτὰ περιεπλέκοντο παμποικίως εἰς ἀναδενδράδας καὶ λαβυρίθους, θυμιάζοντα τὴν ἀτμοσφαίραν δι' ἀρωμάτων ἀγνωστων, καὶ θλώντα τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας εἰς φῶς γλυκὺ καὶ πρᾶον. Ἐκεῖ διὰ τῶν φύλλων εἶδεν ἐρχομένην πρὸς αὐτὸν νέαν κόρην, ἐνδεδυμένην ὡς Βαυδέραν ἢ χορεύτριαν. Αὕτη δὲ λαλοῦσα αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός, τὸν ὠδήγησε σιωπηλῶς διὰ τῶν δεινροστοιχιῶν μέγρι συμφύτου καὶ σκοτεινῆς σκιᾶδος. Ἐκεῖ δὲ μακρῶσα κλάδους τινὰς ἐρυθρὰς Ἀχαιείας καὶ ῥοδόδαφνης τῆς Ἰνδικῆς, ἀνεκάλυψεν ὑπ' αὐτὰς κρυπτὴν θύραν, καὶ εἰσῆγαγε τὸν Δεῦν εἰς δωμάτιον ὄλον ἐστρωμένον μὲ λευκὰ ἀργυροπόρφυρα ὑφάσματα κασεμίρια. Ἐκεῖ ἶδεν αὐτὸς ἐπὶ μαλακοῦ ἀνακλιτηρέου μαλακῶς ἠπλωμένην γυναῖκα ἐνδεδυμένην λαμπρότατα, νόμφην ἤθελον εἰπεῖ οἱ Ἕλληνας, Οὐρὶ ἤθελον εἰπεῖ οἱ Πέρσαι. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ἡ Λεΐλα, θελήσασα νὰ τῷ ἐκφράσῃ καὶ διὰ ζωῆς τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς, ἀφ' οὗτου καὶ αὕτη καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἀνέζησε. Ὅταν ὁ Δεῦν ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἦτον ἐσπέρα. Εὗρε δὲ εἰς τὴν σκιάδα τὴν αὐτὴν Βαυδέραν, ἣτις ἐπροπορεύθη φωτίζουσα τὸν δι' ἀργυροῦ λύχνου. Ἀνοίγουσα δ' εἰς αὐτὸν τὴν ἐξω θύραν, τῷ εἶπεν

— Ὁσάκις εἰσέλθῃς διὰ τῆς θύρας ταύτης, κτυ-

πήσης τρίς ἐπ' αὐτῆς μὲ τὴν χρυσὴν αὐτὴν κλεῖδα, καὶ καλέσῃς τὸ ὄνομα Μελιτῆ! θά εἶμαι ἐδῶ διὰ νὰ σὲ ὀδηγῶ ὡς ἀπόψε.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Δεῦν ἐμελλε ν' ἀπέλθῃ, ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅτι εἶχε διάφορα ἀκόμη νὰ προπασκευάσῃ, ἔμεινε, καὶ ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς Κασεμίρην, διευθύνθη εἰς τὸν ἀνακτορικὸν κήπον, ὅπου περιέμενε τὸ ἄσμα, ἤνοιξε τὴν θύραν, ἐκτύπησε τρίς μὲ τὴν χρυσὴν κλεῖδα, ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Μελιτῆς, καὶ ὠδηγήθη ὑπὸ τῆς Βαυδέρης εἰς τῆς σκιάδος τὴν κρυπτὴν θύραν ὅπου ἡ Λεῖλα τὸν ἐπρόσμενε διὰ νὰ τῇ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της. Καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπανῆλθε πάλιν, καὶ δεκάκις πάλιν, μέχρις ὅ ὁ Αὐτοκράτωρ, θυμωθεὶς διὰ τὴν χρονοτριβὴν του, τῷ διέταξεν ἀποτόμως ν' ἀπέλθῃ.

Ὁ Δεῦν ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ, καὶ ἀνεχώρησεν. Ἐκτοτε δὲ ποτὲ δὲν ἀνεπόλησε τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, σὺδ' ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν φαντασίαν του τὴν φίλην τῆς Λεῖλας εἰκόνα χωρὶς θαθείας μελαγχολίας, διότι μετὰ τὰς βραχείας καὶ εὐχέλους ἐκεῖνας ἡμέρας ἐπῆλθε ταχέως ἡμέρα ἀπορρῆς, ἡμέρα αἰωνίου θρήνου ἀξία. Ὀλίγους μῆνας μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ Δεῦν εἰς Κασεμίρην, ὁ αὐτοκράτωρ Κουρούκ, καὶ φύσει φιλάσθενος ὢν, καὶ ὑπὸ κακῆς καὶ ἀκράτου διαίτης παρ' ὄραν γαγγρακῶς, ὑπέπεσε μετὰ τὸ συμβῆν τῆς

τελευταίας του θήρας εἰς βαρεῖαν ἀσθένειαν, καὶ ὑπὸ ἀμαθείς ἀποκρούων παντός ξένου ἰατροῦ θεραπείαν, ἐξέπνευσε τέλος εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀγυρτῶν καὶ τῶν φαρμακῶν του.

Ἡ εἰδησις αὕτη ἐπληξέ θαθέως τοῦ Δεῦν τὴν καρδίαν. Ἐλυπήθη μὲν τὸν Βασιλέα ὅστις ἀπὸ τυχοδιώκτου Ραυᾶ τὸν ἐπροβίβασεν εἰς Βεζίρην, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐφρίξεν ἐνθυμηθεὶς τῆς Λεῖλας τὴν τύχην, διότι ἐγνώριζε τὸ ἀπάνθρωπον ψήφισμα τῶν Ἰνδικῶν νόμων κατὰ τῶν γυναικῶν τοῦ ἀποθανόντος Μχαραῦ, ἀδιάφορον ἂν ἦναι γραῖαι ἡ νέαι, ἂν ἀνδιάτασαι τὴν ζωὴν, ἢ ἂν μετὰ πόθου καὶ ἐλπίδος πρὸς αὐτὴν ὀρμῶσαι, ἂν δυσειδεῖς ἢ ὀραῖαι, καὶ ἀκόμη ἂν ἄλλο δικαίωμα δὲν ἔχωσιν εἰς τὴν ἀπαίσιον τιμὴν τοῦ νὰ καλῶνται βασίλισσαι, εἰ μὴ ὅτι ἐρθασαν νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὸν γυναικωνίτην τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Σειρ-σιγγ διαδεχθεὶς τὸν ἀδελφόν του εἰς τὸν θρόνον τοῦ Πενταποτάμου ἀρῆκε τὸν Δεῦν διάδοχόν του καὶ τοποτηρήτην του εἰς Κασεμίρην. Ἀλλὰ μετὰ ἔν ἔτος τὸν μετεκάλεσε, καὶ τὸν κατέστησεν ὑπουργόν του καὶ τὰ πρῶτα δυνάμενον παρ' αὐτῷ. Ὡς προεῖδεν ὁ Δεῦν, εἰς πρώτην ἐρώτησίν του περὶ τῶν γυναικῶν τοῦ Κουρούκ, ἔμαθεν ὅτι κατὰ τὸν νόμον εἶχον προσφερθῆ ὀλοκαύτωμα ἐπὶ τῆς πυρᾶς τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ συζύγου των!

ΔΕΥΝ.

Γ'.

Τὰ προεκτεθέντα ἐξηγοῦσι διατὶ ὅταν μετὰ τέσσαρα ἔτη ἤκουσεν ὁ Δεῦν τὴν φωνὴν ἐκείνην καὶ τὸ μέλος τὸ ἀνακαλέσαν ζωηρῶς εἰς τὴν καρδίαν του τοῦ τῆς Λεΐλας τὴν μνήμην, διατὶ ἐβουθίσθη εἰς πικρούς λογισμούς, ἐπιφοιτήσαντας αὐτὸν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐν εἶδει ἢ ὄνειροπολήσεων ἢ ὄνειρων.

Τὴν δὲ πρωΐαν, ἅμα ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, διέταξε νὰ τῷ ἐτοιμασθῆ ταχέως ἡ λέμβος του, καὶ εἰσελθὼν εἰς αὐτὴν χωρὶς συνοδείας καὶ μετὰ μόνων δύο κωπηλατῶν, διευθύνθη ἀθροῦδας πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ὅπου εἶχεν ἀκούσει τὴν προτεραιάν τὸ ἄσμα. Φθάσαντος ἐκεῖ, εἰς ἐν νεῦμά του οἱ κωπηλάται ἐκράτησαν τὰς κώπας ὀριζοντίας καὶ ἀκινήτους, καὶ ἀφῆκαν τὴν λέμβον νὰ φέρηται ἀφόρως ὑπὸ τοῦ ῥοῦ, ὡς ἡ θαλασσοδαίτης κολυμβίς, ὅταν ἀπλώνουσα τὰ πτερά της, ἐφάπτεται τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων.

Ἡ καλλονὴ τῆς ἐξυπνώσης φύσεως ἦτον ἀπεριγράπτος κατὰ τὴν ὄραν ταύτην. Τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, ἀντανακλῶντα τῆς ἀνατολῆς τὸ πολυτελὲς παραπέτασμα, ἐφαίνοντο ὡς ἠπλωμένη χλαμύς, ἐκ πορφύρας ὑφασμένη καὶ ἐκ χρυσοῦ. Εἰς τῶν ἀνθῶν τὰ πέταλα, εἰς τῶν δένδρων τὰ φύλλα, εἰς τῶν χόρτων τὰ ἄκρα, ἐκρέμαντο δρόσου ἀδάμαντες, θλῶντες τὰς πρωϊνάς ἀκτίνας ὡς μύρια πρίσματα. Ἡ γῆ ὡς θυμιατήριον μέγα ἀνέπεμπεν εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς μυριπνύους τῆς ἀναθυμιάσεως, καὶ πανταχόθεν ἐκ τῶν λόφων, ἐκ τῶν κοιλάδων, ἐκ τῆς ἀπεχούσης πόλεως, καὶ ἐκ τῶν περὶ θάμνων, ὑφούντο παντοῖαι φωναὶ, ἀνυπόμονοι ν' ἀσπασθῶσι τὴν ἀναβίωσιν τῆς γῆς καὶ τὴν ἐκνακάμψιν τοῦ φωτός. Μόνον δὲ τὸ περιμενόμενον ἄσμα, αὐτὸ δὲν ἠγέρθη, ἀλλ' ἐπὶ τὸν θύσσανον τῶν ῥόδων ἐκάθητο ἀηδῶν, ψάλλουσα τὴν ἐωθινήν της δοξολογίαν.

Ὁ Δεῦν ἔμεινεν στιγμὰς τινάς, βόσκων τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὰ κάλλη τῆς φύσεως καὶ τὴν ἀκοήν του εἰς τὰς ἀρμονίας αὐτῆς, ἀλλὰ τέλος διέταξε δυσθύμως τοὺς κωπηλάτας νὰ στραφῶσιν εἰς τὰ ὀπίσω, αἰσχυρόμενος ὅτι μὲ νεανικὴν ἀριστίαν ἤλπισεν ν' ἀκούσῃ ἀνανεούμενον ὅ, τι χθὲς ἀπλῆ σύμπτωσις τῷ εἶχε παραστήσει, ἢ τῆς ἀκοῆς του ἀπάτη.

Ἀλλὰ μόλις ἤρχισεν ἡ λέμβος νὰ μακρύνηται, καὶ ὤπισθεν ὑψηλῶν καλαμῶν προσέκυψε μονόξυλον. Ἐπιδεξιῶς δὲ ἐρεσόμενον ὑπ' ἐνὸς Ἰνδοῦ, ἐπρόφθασε τὴν λέμβον, ἐν ᾧ αὐτὴ ἐπέστρεψε. Τότε ὁ Ἰνδὸς ἐγεροθεὶς, ἐκλίνε θαυύτατα, καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἐκθαμβῶν Δεῦν ἄνθος λωτοῦ. Εἰς τὰ φύλλα αὐτοῦ ἦν δεδεμένος γραμματίον χάρτου μεταξωτοῦ, διὰ κυανῆς γεγραμμένον μελάνης. Περιεῖχε δὲ τὸ γραμματίον τὴν ἀκόλουθον Σλόκαρ ἢ στροφὴν τοῦ Ἰνδοῦ ἔπους, τοῦ ἐπιγραφομένου Ραυαῦάνα.

Τρέμουσ' ἀπορρέ' ἡ δρόσος ἀπὸ τοῦ λωτοῦ τὰ φύλλα·

Ὅτω πάτα εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων ἀπορρέει.

Πλὴν ὡς πλείοντ' ἀπαντῶνται δύο ναυαγίου ξύλα,

Ὅπως ἀπαντῶνται πάλιν δύο γνώριμοι ἀρχαῖοι.

Καὶ κατωτέρω εἰς πεζὸν λόγον.

« Ἄν ὁ Σαῆβ θέλῃ νὰ ἰδῇ ἕνα γνώριμον ἀρχαῖον,

ἅς ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰνδόν. »

Ὁ Δεῦν ἐνευσε πρὸς τοὺς κωπηλάτας, καὶ ἡ λέμβος ἐνδούσα εἰς τὴν σύγχρονον αὐτῶν ὄσιν, ἐστράφη αὐθις περὶ ἑαυτὴν, καὶ ἠκολούθησε τὸ μονόξυλον.

Μετ' ὀλίγον εἰσέδου ὀπίσω τοῦ καλαμῶνος, καὶ προσωμίσθη εἰς μικρὸν λιμενίσκον κεκρυμμένον ὑπὸ πυκνοφύλλους πλατάνους. Ὁ Βεζίρης ἐπήδησεν εἰς τὴν γῆν, καὶ παραδοθεὶς εἰς τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ἰνδοῦ, διέβη μετ' αὐτοῦ ἔμπρὸς οἰκίας ἀφελούς καὶ λιτῆς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς κῆπον ὀπωσοῦν εὐρύχωρον καὶ ἐπιμελῶς, οὐχὶ ὅμως πολυτυλῶς καλλιεργημένον· εἰς μίαν δὲ τῶν γωνιῶν αὐτοῦ, παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ ἀνεγνώρισε τῶν ῥόδων τὸν θύσσανον ὅπου χθὲς ἐψάλλεν ἡ φωνή, σήμερον δὲ ἡ ἀηδῶν. Ὁ Ἰνδὸς κλίνας μέχρι γῆς, τῷ ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλον τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἐξιστάμενος διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο συμβάν, προύχωρησεν ὁ Δεῦν πρὸς τοὺς ἀνθηροὺς θάμνους, καὶ δι' αὐτῶν διέκρινε γυναῖκα καθημένην εἰς ἔδραν χλόης, ἔχουσαν δὲ πλυσίον τῆς τριετῆς παιδίον. Ἀλλὰ δὲ τινα βήματα προχωρήσας, ἔμεινεν ἔμπρὸς τῆς ἀκίνητος ἀπὸ ἐκπλήξιν.

— Τῆς νυκτὸς τὰ ὄνειρα, ἔκραξε, σκοτίζουσιν ἀκόμη τὸν νοῦν μου καὶ προκαλοῦσι χλευαστικῶς τὴν καρδίαν μου! ἦτον χθὲς πλάνη τῆς ἀκοῆς ἢ φωνὴ τῆς Λεΐλας; εἶναι σήμερον ἡ μορφή τῆς Λεΐλας ἀπατηλὸν ὄραμα; Τρία ἤδη ἔτη τὴν κλαίω νεκράν.

— Καὶ λυπεῖσαι ἴσως ἦδη, Σαῆβ, ὅσα δάκρυα μεταίως ἐδαπάνησας δι' αὐτὴν, εἶπεν ἡ γυνὴ μειδιῶσα.

— Ἀλλ' ἂν ἦται αὐτὴ ἐκείνη, εἶπεν ὁ Βεζίρης μὲ δεισιδαίμονα τρόμον, ἀλλ' ἂν ἐξῆλθες ἐκ τῆς Πατάλας, τῆς τῶν νεκρῶν κατοικίας, πῶς δὲν ἀνέζησας ὡς λευκὴ περιστερὰ, ὡς τρυφερὸν ῥόδον; πῶς σοὶ ἐπετρέπη ν' ἀναλάβῃς τὴν ἀρχαίαν μορφήν σου;

— Ἄν ἐδυνάμην νὰ τὴν μεταβάλλω, Δεῦν, εἰς περιστερὰς ἢ ῥόδου μορφήν, ἤθελα τὸ δοκιμάσει διὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω.

— Ἀλλὰ, εἶπεν οὗτος, ἀμφιβέβητος ἔτι μεταξὺ ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς, ὁ θάνατος τῶν γυναικῶν τοῦ Κουρούκ...

— Ἦτον ὀλέθριος, ὡς τὸ τέλος ὄλων τῶν γυναικῶν τῶν ἀποθνησκόντων αὐτοκρατόρων. Κατ' ὄνομα μόνον, τὸ ἐξεύρεις, ἤμην γυνὴ του, καὶ ὅμως ὑπεκείμενη εἰς τὸν κοῖνον, φοβερὸν νόμον...

— Καὶ πῶς τὸν διέφυγες, τίς σε διέσωσε;

— Διατὶ θέλεις νὰ μάθῃς τίς;

— Διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, εἶπε μὲ προσπάθειαν ὁ Δεῦν, διὰ ν' ἀγαπῶ τὸν σωτήρα σου ὡς ἴδιον ἐμοῦ εὐεργέταν.

— Δεῦν, εἶπεν ἡ Λεΐλα μετὰ συγκινησεως· ὀλίπεις τὸ παιδίον ἐκεῖνο μὲ πόσῃ περιέργειαν καὶ πόσον προκλητικῶς σὲ κυττάζει;

— Ὡραῖον παιδίον, εἶπεν ὁ Δεῦν, λαμβάνων τὴν χεῖρά του. Πολὺ ὁμοιάζει τὸν υἱόν μου Ἰρὰν ὅταν ἦτον εἰς τὴν ἡλικίαν του.

— Ἄν θέλῃς νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν σωτήρα μου, εὐχαρίστησε τὸ παιδίον αὐτό.

— Τὸ παιδίον αὐτό! εἶπε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Βεζίρης· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰ γόνατά του, ἔλυσεν ἀπὸ τὴν ζώνην του πλουσίαν χρυσῆν ἄλυσιν τῆς Τριχενουπόλεως, καὶ τῷ τὴν ἐπέρασεν εἰς τὸν τράχηλον, πρὸς μεγίστην χαρὰν τοῦ παιδίου.

— Ἀλλὰ πῶς; ἐπρόσθεσε. Τὸ παιδίον αὐτὸ δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ ὑπῆρχεν ὅταν ἀπέθνηεν ὁ Κουρούκ· δὲν ἦτον γεννημένον ἐεβαίως.

— Γεννημένον δὲν ἦτον, ἀλλ' ὑπῆρχεν, ἀπαρκῶς

ἡ Δεῖλα. — Ἴδού ὅτι δὲν γνωρίζεις τῆς ἱστορίας μου. Εἰς τὸν γυναικωνίτην τοῦ Κουρούκ με ἔφερε φιλοδοξία Ζηλότυπος, χωρὶς ἐν τῇ μέθῃ τοῦ θριάμβου μου νὰ εὐρενήσω εἰς ποίας ὑποχρεώσεις αὐτὸς με ὑπέβαλλεν. Ὅταν ἤμην νέα κόρη εἰς τὸ Δελί, οἱ κολακευόντες με με ἔλεγον ὡραία, καὶ ἐπεκαλούμην κοινῶς τοῦ Δελί ὁ ἀσπὴρ, τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο ἐκολάκευε μεγάλως τὴν φιλαυτίαν μου. Ἄλλ' εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν ἔζη ἡ Ῥάνη, ὁμήλιξ μ' ἐμέ, καὶ, ὡς ἔλεγον οἱ ἐχθροὶ μου, ὡραιότερα μου. Αὕτη δ' ἐπωνομάσθη ἡ Σελίγη (χάνδα) τοῦ Δελί, καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐλύπει καιρῶς τὴν φιλαυτίαν μου. Συνέβη ποτὲ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν μας ὁ Σεῖρ-σίγγ, ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Ρουζίτ' συνέβη δὲ καὶ νὰ ἰδῇ τὴν Ῥάνην, ἡ μᾶλλον, πιστεύω τὴν σύμπτωσιν ταύτην αὐτὴ τὴν προῦκάλεσεν, καὶ ὡς τὴν εἶδε κατεγοητεύθη ἀπὸ τὸ κάλλος τῆς, καὶ μετ' ἐζήλοτυπον πῆσιμα καὶ ἀνέκφραστον λύπην εἶδα τὴν ἀντί-ζηλὸν μου γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος.

« Μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ Κουρούκ ἐβασίλευσε, καὶ ἐμάθομεν ὅτι ἔρχεται εἰς Δελί. Τότε συνέλαβα τὴν ἐλπίδα νὰ ταπεινώσω τὴν Ῥάνην. Κατώρθωσα νὰ με ἰδῇ ὁ Κουρούκ καὶ νὰ με ἀρέσῃ, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ Ῥάνη ἠναγκάσθη νὰ με προσκυνήσῃ βασιλισσάν τῆς.

« Ὁ αὐτοκράτωρ, ὅταν εἰσῆλθα εἰς τὸν γυναικωνίτην του, ἦτον σκιά μόνον ζωῶ. Ἐνῶστε ἐξερχόμενος εἰς τὸ κυνήγιον, τὴν μόνην τέρψιν ἧς ἦν ἀκόμη δεκτικὸν τὸ σεσαθρωμένον του σῶμα, συμπαραλαμβάνανε τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην τῶν γυναικῶν του, καὶ οὕτω με ἀπῆντησας ὅταν με ἔσωσας εἰς τὸ δάσος ἀπὸ τῶν Ἀχχαλίδων τὰς χεῖρας. Τότε τὸν συνώδευσα πρῶτον καὶ τελευταῖον. Μετ' ὀλίγους δὲ μῆνας ἡ ὑποτρέμουσα λαμπὰς τῆς ζωῆς του ἐσβέσθη.

« Τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας του, με ἀποκεκαλυμμένης τὰς κεφαλὰς, με τὰς κόμας λυτὰς, παρηκολουθοῦμεν τὴν ἐκφορὰν τοῦ ὄλαι του αἱ γυναῖκες. Τότε πρῶτον ἐξύπνησα ὡς ἀπὸ μαγικῶν ὄνειρον, τότε κατέπεσεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου τῆς φιλοδοξίας τὸ δέμα, καὶ ἀνέβλεψα πρὸς τὴν ὀλεθρίαν ἀλήθειαν. Ἐν ὅσῳ ἦν μεμακρυσμένος ὁ κίνδυνος, ἐνόμιζον ἐμαυτὴν τεθωρακισμένην κατ' αὐτοῦ, καὶ ἀνδρείαν. Ἄλλ' ὅταν πᾶς ἀνεβίβασαν εἰς τὴν πυρὰν παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος τὸν νεκρὸν, ὅταν ὁ Βραχυρὰν ἀνακύπτων ἀπὸ θρησκευτικῆς μελέτης βθεῖαν ἐκσταίν, ἤρπασε δαυλὸν, καὶ ἀγριωπὸς ὡς αὐτὸς ὁ Νιρούρδης, ὁ θεὸς τῶν καταχθονίων, προσῆλθε καὶ ἐνέβαλε πῦρ εἰς τὰ ξύλα, ὅταν εἶδα τὰς ἄλλας γυναῖκας, τὰς μὲν εὐτυχεστέρας νεκρωθείσας ἤδη ὑπὸ τοῦ φόβου, καὶ ἀναισθητούσας πρὸς πᾶσαν ὕλικὴν ἀλγηδόνα, τὰς δὲ μετ' ἀπελπισίας καὶ θρυγμοῦ ὀδόντων ἀποσπώσας τὴν κόμην των καὶ συστρεφούσας τὰ μέλη των, ὅταν τέλος ἤκουσα κάτωθέν μου ὑποσιζούσας τὰς φλόγας, καὶ τρύζουσας τὴν ἀναπτομένην πυρὰν, καὶ ἡ θέρμη προῦχώρει καὶ κῦξανε, τότε ἐνόησα ὅτι εἶμαι γυνή, τότε ἡ ζωὴ ἦν ὠφείλα τόσον νέα ν' ἀρήσω, εἰς ἣν ἔπρεπε, — καὶ τοῦτο, τ' ὁμολογῶ, οὐχ ἦττον με ἐβασάνιζε, — ν' ἀφήσω τὴν Ῥάνην θριαμβεύουσαν καὶ εὐδαίμονα, ἡ ζωὴ αὕτη μοι ἐπεφάνη εἰς ὅλην τῆς τὴν λαμπρότητα, εἰς ὅλον τὸ κάλλος τῆς, καὶ ἤρχισα ὡς παράφρων νὰ κινῶ τὰ χροσὰ μου δεσμὰ, καὶ πᾶσαν ἀξιοπρέπειαν λησμονοῦσα. « Σώσατε, ἐκραξά, σώσατέ με. Ἄν δὲν λυπήσῃτε ἐμέ, εὐσπλαγχνισθῆτε κἀν τὸ ἀθῶον, τὸ σκιρτοῦν ἐντὸς εἰς τὰ σπλάγγνα μου. Πρὶν

ἰδῇ τὸ φῶς, θὰ λάβῃ τὸ φοβερὸν τοῦτο τέλος. »

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνήργησαν ὑπὲρ πᾶσαν ἐλπίδα μου. Οἱ αὐτοὶ οἵτινες μ' ἔθεσαν ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἐρρίφθησαν εἰς αὐτὴν ἀμείως με μεγάλην σπουδῆν, καὶ με ἤρπασαν καθ' ἣν στιγμὴν αἱ φλόγες εἶχον φθάσει εἰς τὰ ἐνδύματά μου. Πεισθέντες δὲ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου, με ἀπέλυσαν με πᾶσαν ἐνδειξιν σεβασμοῦ, διότι ὁ νόμος δὲν θέλει νὰ γίνῃ τοῦ πυρὸς παρανάλωμα ἢ ἀπογονία τῶν Αὐτοκρατόρων, καὶ ἀγέννητος ἂν ἦναι ἀκόμη.

Πρὶν δ' ἀναχωρήσω ἔστρεψα τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν ὀλεθρίαν πυρὰν. Μεταξὺ στροβίλου καπνοῦ εἶδα λευκὰς χεῖρας κινουμένας καὶ ὡς πεμπούσας μοι ἔσχατον ἀσπασμόν. Μεταξὺ τοῦ συριγμοῦ τῶν φλογῶν ἤκουσα μεγάλην κραυγὴν, ὡς ψυχῶν ἀποσπασμένων ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ γεναζουσῶν τὸν ἐπιθάνατον στεναγμόν, καὶ ἔφυγα με φρίκην, καὶ δὲν ἔστρεψα ὀπίσω τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλὰ δὲν εἶπας ὅτι ἦσαν μόνον κατ' ὄνομα γυνὴ τοῦ Κουρούκ;

— Τὴν ἀλήθειαν εἶπα. Ἠξεύρεις ὅτι τὸν Κουρούκ ἔπρεπε νὰ διαδεχθῇ ὁ υἱὸς του Νεπάλ. Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς του ἀνηγορεύθη, καὶ τὰ στρατεύματα καὶ ὁ ὄχλος τὸν προέπεμπον ἐν παρατάξει διὰ νὰ τὸν ἐνεδρῶσωσιν εἰς τὸν θρόνον. Ἄλλ' ἐν ᾧ διήρχετο ὑπὸ Βαγαδάταν¹ ἐπισκευαζομένην, αἴφνης, — τίς οἶδεν ἂν αἴφνης; τῆς Ῥάνης τὰ χεῖλη εἶδαν τινὲς διασταλέντα ἀπὸ ξένον μειδιάμα, — δοκὸς ἀπεσπᾶσθη ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ὁ διάδοχος συνετάφη μετὰ τοῦ προκατόχου του.

Μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κουρούκ, ὁ Σεῖρ-Σίγγ ἔσπευσε ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον. Τῆς δὲ Ῥάνης ἡ πρώτη φροντίς ἦν νὰ με ἀναζητήσῃ διὰ νὰ με φονεύσῃ, διότι, ἔλεγεν, ἡ γέννησις τοῦ παιδιοῦ μου ἦν διὰ τὸν ἄνδρα τῆς ἐπικίνδυνος.

Ἐκτοτε ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ. Ἀμείως ἐκρύβην εἰς δάση καὶ εἰς ἐρήμους, ἀβοήθητος ἐπάλαισα πρὸς στερήσεις καὶ πρὸς στοιεῖα, μέχρις οὗ κατέφυγα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν βαρβάρων τῆς μεσημβρίας.²

— Δυστυχῆς γυνὴ! εἶπεν ὁ Δεῦαν, ὅποια τύχη ἡ ἐδική σου!...

— Ὁμολογεῖς, Δεῦαν-Σίγγ, ὅτι ἡ τύχη μου δὲν εἶναι ἐπίφθονος. Ἡ ἐδική σου σ' εὐχαριστεῖ;

— Εἶμαι Μαχα-Βεζίρης τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀπῆντησεν ὁ Δεῦαν. Βαθμὸς ἄλλος αὐτοῦ ἀνώτερος δὲν ὑπάρχει.

— Ὑπάρχει, καὶ πολὺ ἀνώτερος.

— Ποῖος; ἐρώτησε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Βεζίρης.

— Ὁ Βαθμὸς, ἀπῆντησεν ἡ Δεῖλα, τοῦ πατρὸς Αὐτοκράτορος.

Εἶπαι Δεῦαν, ὁ πρῶτος τῶν δούλων ὅσοι κύπτουσιν ἐμπρὸς τοῦ Μαχαβαῦ. Δὲν σοὶ φαίνεται πολὺ προτιμώτερον νὰ κύπτῃ ὁ Αὐτοκράτωρ μέχρι ἐδάφους ἐμπρὸς σου;

— Πῶς τοῦτο; Τί ἐννοεῖς ἐρώτησεν ὁ Δεῦαν, ἐν ᾧ ἡ φιλοδοξία ἐμάστιζεν ἤδη τὸ αἷμα του, καὶ αἱ μή-νιγγές του ἐκτύπων σφοδρῶς.

— Λάβε καὶ φίλησε τὸ παιδίον αὐτὸ, — ἴσως ἡ

1. Παγὸδαν, Ναόν.

2. Τῶν Ἄγγλων.

καρδία σου σοί εἶπῃ τὸ πῶς· εἶπεν ἡ Λεῖλα μὲ μετὰ διάμα ἐφραστικόν, ἐν ᾧ τὸ βλέμμα της ὑπέμεινε τοῦ Δεῦᾶν τὸ φλογερὸν βλέμμα, ὡς τοῦ ἀετοῦ ὁ ὀφθαλμὸς ἀτενίζει τὸν ἥλιον ἀσκαρδαμυκτί.

Ὁ Δεῦᾶν τὸ ἔλαβεν εἰς χεῖράς του καὶ τὸ ἠτένιζεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκεῖνο δὲ τὸν προσημεῖδία.

— Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Σεῖρ-Σίγγ, ἐπρόσθεσεν ἡ Λεῖλα, καὶ ἐρυθρὰ ἀντανάκλασις διήλθε στιγμαίως τοὺς ὡς γαλῆς ἢ ὡς τίγριδος ἰριδωτοὺς ὀφθαλμούς της· — ἂν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὸς καὶ ἡ γενεά του, ἤθελαν ἐνθρονισθῆ ὡς διάδοχος τοῦ Κουρούκ, ὦ Δεῦᾶν, ὁ υἱὸς σου.

— Φίλτατον τέκνον! ἀνέκραξεν ὁ Βεζίρης, ἡ καρδία μου σὲ ἀναγνωρίζει! Καὶ φιλῶν αὐτὸ εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τί θέλεις, πῶ εἶπε, νὰ σοὶ στείλω ἀπὸ τὴν Ἀχώραν ὅπου ὑπάγω.

— Νὰ τῷ στείλῃς τοῦ Ρουνζίτη τὸ στέμμα; Τὸ δῶρον τοῦτο ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἀπεκρίθη ἡ Λεῖλα.

— Ἄλλὰ ζῆ ὁ Σεῖρ-Σίγγ, εἶπεν ὁ Δεῦᾶν δισάζων ζῶσι καὶ οἱ υἱοὶ του·

— Ἄν ὁ Γάγγης, Σαεθ, ἀπεκρίθη ἡ Λεῖλα, εἰς πάντα βράχον ὃν ἀπαντᾷ εἰς τὸν πυθμένα τῆς κοιτίας του ἐδίσταζε καὶ ὠπισθοδρόμει, ὁ βασιλικὸς ρῦς του θὰ μεταβάλλετο εἰς ἀκάθαρτον ἔλος.

— Ἄλλ' ὁ Σεῖρ-Σίγγ, εἶπεν ὁ Δεῦᾶν, ἀπὸ μικροῦ μὲ ὕψωσε μέγαν· ἀλλ' εἰς οὐδένα ἔχει ἐμπιστοσύνην τόσον ἀπεριόριστον... Εἰς τί μὲ προτρέπεις, ὦ Λεῖλα!

— Δὲν σὲ προτρέπω εἰς τίποτε, ἀπήντησεν αὐτή. Δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ἄπειρον, εἰς τὴν γυναικα ἔμε νὰ συμβουλευσω σὲ τὸν ἄνδρα, σὲ τὸν βαθύνουν. Παρατηρῶ δὲ μόνον ὅτι σ' ἐμπιστεύεται ὁ Σεῖρ-Σίγγ διότι ἐκεῖνος μὲν βασιλεύει ἀλλὰ σὺ κυβερνᾷς, σὺ σπείρεις ἀλλ' ἐκεῖνος θερίζει. Σοὶ παρατηρῶ ὅτι δὲν σὲ ὕψωσεν ὁ Σεῖρ-Σίγγ. Σὲ ὕψωσεν ἐκεῖνος ὅστις σ' ἔδωσε τὴν ὑψηλὴν διάνοιαν, τὴν μεγάλην ἀνδρείαν, ὅστις σ' ἔφερε νὰ σώσῃς τὸν Κουρούκ ὅταν τὸν συνέλαβον οἱ λησταί, σὲ ὕψωσεν ὁ τοὺς ταπεινοὺς ὕψων, ὁ τοὺς ὑψηλοὺς ταπεινῶν, κατὰ τὰς θείας βουλὰς του περὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων. Εἶμιλ γυνὴ ἀμαθὴς καὶ ἄπειρος, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι ἀμαρτάνει πρὸς αὐτὸν ὅστις τοσαῦτα λαβῶν δείγματα τῆς ἐκείνου θελήσεως, διστάζει νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμὸν του. Ὁ Ρουνζίτης διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ νοῦς του ὕψωσε τὴν Ἀχώραν εἰς πρωτεύουσαν τῶν Ἰνδιῶν ἐπικράτειαν· οἱ ἐκνευρισμένοι ἀπόγονοί του ἐσπατάλησαν ἐκείνου τὴν ἰσχύν, κατακερμάτισαν ἐκείνου τὸ κληρονόμημα. Νοῦς χρειάζεται, βραχίων χρειάζεται διὰ ν' ἀνοικοδομηθῇ ὅ,τι ἐκεῖνοι ἄρῃσαν νὰ καταρῶθῃ, διὰ νὰ σώσῃ τὸ περιλειπούμενον ἀπὸ ἐντελὲς ναυάγιον. Ἄλλ' εἰς τὸ μόνον ἀνήκει νὰ κρίνησιν ἂν τῶν τοιούτων θεωριῶν δὲν πρέπει νὰ ὑπερισχύουν οἱ ἀξέπαινοι δισταγμοὶ φανταστικῆς καὶ λεπτολόγου εὐγνώμοσύνης.

— Ὅσα μοὶ λέγεις μὲ τρομάζουν, μὲ ἐκπληττουν ὦ Λεῖλα! πείθεται μὲν ὁ νοῦς μου, ἀλλὰ ἐπανίσταται ἡ καρδία μου. Ναι, εἰς ὃν κυλιέται τὸ κράτος κρημνόν, ἀπαιτεῖται χεὶρ σιβαρὰ νὰ ἀναχαιτίσῃ... Ἄλλ' ὁ Σεῖρ-σίγγ μ' ἀγαπᾷ! Ν' ἀποδώσω λοιπὸν τὸ κακὸν ἀντὶ τοῦ καλοῦ!

Καὶ ἐπιώπησεν ἐσθυρισμένος εἰς λογισμούς. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸ παιδίον ἐπαίζεμὲ τοὺς θυσσάνους τοῦ ξίφους του, Ὁ Δεῦᾶν τὸ ἔλαβεν εἰς τὰ γόνατά του.

— Φίλτατον παιδίον, εἶπεν, εἰς χεῖράς μου λοιπὸν κρατεῖται ἡ τύχη σου! Ἀπὸ ἐμὲ περιμένεις ἢ εἰς αὐτοκράτορος θρόνον νὰ σὲ ἀναβιβάσω ἢ νὰ σὲ ἀφήσω νὰ τρώγῃς τὸν μικρὸν ἄρτον τῆς ἐξορίας.

Καὶ καταφιλῶν ὡς ἐκτὸς ἑαυτοῦ τὸ παιδίον,

— Λεῖλα, εἶπεν, ποίαν ταραχὴν ἐρρίψας εἰς τὰς φρένας μου.

— Ἰτως, ἀπεκρίθη αὐτῇ, δικαιοτέρον ἔπρεπε νὰ εἶπῃς· ποῖον φῶς.

— Δικαιοτέρον, ναι, εἶπεν ὁ Δεῦᾶν. Ἐρρίψας φῶς πῶ ὄντι, ἀλλὰ τὸ φῶς τῶν ἐπτὰ ἀνθρώκων, ὅτινες στίλβουσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν ἐπτὰ ὄρεων τῆς Πατάλας. Πρέπει νὰ πηγαίνω νὰ συνάψω τὰς ιδέας μου, νὰ μελετήσω τὴν θέσιν μου, τὸ καθήκον μου. Ἡ κεφαλὴ μου φλέγεται. Ὅχ ἔλθω πάλιν νὰ σὲ ἰδῶ.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἠγέρθη.

— Ὅταν μὲ ἀπέσπασας ἀπὸ τοὺς Ἀρχαλίδας, Δεῦᾶν, εἶπεν ἡ Λεῖλα ἐγειρομένη ἐπίσης, καὶ μ' ἐκράτεις εἰς τὰς ἀγκάλας σου φέρων με, ἐνῶ σὲ ἠτένιζα εἰς τὸ πρόσωπον, εἶδα σκιὰν παροδικὴν, σκοτίσασαν αὐτὸ ἐπὶ μίαν στιγμήν, καὶ ἀναβλέψασα πρὸς οὐρανόν, εἶδα ἵπταμένην ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν σου τὴν Οὐμμαν. Ἡξεύρεις, τὸ εὐγενὲς τοῦτο πτηνόν, οὐ οἱ ἀμόλυντοι πόδες ποτὲ δὲν πατοῦσι τὴν γῆν, ὅσους σκιάσῃ μὲ τὸ πτερὸν του, τοὺς προορίζει νὰ φέρωσι βασιλικὸν στέμμα.

— Λεῖλα, ἀνέκραξεν ὁ Δεῦᾶν, ὅταν χθὲς σὲ ἤκουσα ψάλλουσαν, κατεγοητεύετο ἡ καρδία μου. Σ' ἀκούω σήμερον ὁμιλοῦσαν, καὶ ἀναπτεροῦται ὁ νοῦς μου!

Καὶ ἀναχωρῶν ἐψιθύριζε, Μαράβα σαχέμι!

(Ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΝΑΪΑΣ.

Ὁ Τζῶν Λίττελ περιεφέρετο εἰς τὸ προκυμαίαν τοῦ Θαμέσιος, τὸ σιγάρον εἰς τὸ στόμα, τὰς χεῖρας εἰς τοὺς κόλπους, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν ἀέρα, ἀργὸς καὶ ἀμέριμος ὡς ὁ πλουσιώτερος Λόρδος τῆς ὁδοῦ Ρήτζεντ-Στρεϊτ· καὶ ὅμως οἱ τρετριμμένοι ἀγκῶνες του, ὁ μεμαδημένος του πῖλος, καὶ τὰ χαίνοντα ὑποδήματά του δὲν ἀπεδείκνυον υἱὸν τῆς μεγαλοπλοῦτου ἀριστοκρατείας.

Ὁ Ἰωάννης Λίττελ ἦτον πῶ ὄντι ἐκ γονέων εὐτελῶν καὶ πενήτων. Ἄλλ' αἱ σπουδαί του εἰς τὸ ἐνοριακὸν σχολεῖον τοῦ χωρίου του καὶ ἡ ἀνάγνωσις τινῶν μυθιστοριῶν τοῦ Μαρούτου, ὕψωσαν τὰς ιδέας του ὑπὲρ τὴν σφαῖραν τῆς γεννήσεώς του, καὶ ὁ Λίττελ ἐπίστευεν ὅτι ἦν προωρισμένος εἰς μεγάλα πράγματα. Ἀλλὰ πρὶν γίνῃ ἤρως μυθιστορηματος, ἦτον ἀνάγκη νὰ ζήσῃ, καὶ διὰ νὰ ζήσῃ νὰ τρώγῃ, καὶ διὰ νὰ τρώγῃ νὰ ἔχῃ χρήματα, καὶ τέλος διὰ νὰ ἔχῃ χρήματα νὰ ἐργάζεται, ὅπως δήποτε. Ὁ Λίττελ εὗρισκε τὸν κλιμακωτὸν τοῦτον συλλογισμὸν ἀνεπίληπτον, δι' ὃ καὶ συγκατένευε νὰ δεχθῆ θέσιν γραφῆς εἰς ἐμπορικὸν κατάστημα, θεωρῶν αὐτὴν ὡς προομιον μόνον, ὡς τὴν κάτω βαθμίδα ἐφ' ἧς πρέπει νὰ πατήσῃ πᾶς ὅστις θέλει νὰ φθάσῃ καὶ εἰς τὴν ἄνω.

Ἡ θέσις αὕτη ἐξεπλήρου τὴν πρωτίστην τοῦ Λίττελ ἀξίωσιν, τοὔτεστι τὸν ἔτρεφεν. Ἄλλ' ὁ Λίττελ εἶ-